

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 837

гр. Варна, 01.03.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в закрито заседание на първи март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Цвета Павлова

Членове: Пламен Ат. Атанасов
Деница Добрева

като разглежда докладваното от Пламен Ат. Атанасов Въззивно частно гражданско дело № 20233100500237 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид, следното:

Производството е по реда чл.413 от ГПК.

Образувано е по частна жалба на “Камм 2019“ ЕООД, с ЕИК 205638126, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от А. С. К., със съдебен адрес: ***, чрез адв.В. З., против Разпореждане №2627/20.01.2023г., постановено по ч.гр.д.№ 614/2023г. по описа на Районен съд Варна, с което е оставено без уважение заявление за издаване на заповед за изпълнение на *парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК* и изпълнителен лист, срещу длъжника А. Е., с ЛНЧ *****, роден на *** в гр.М., гражданин на А., притежаващ лична карта ***, издадена на *** от Община ***, валидна до ***. и удостоверение за продължително пребиваване на граждани на ЕС ***, издадено на *** от МВР - В., валидно до ***, с адрес в ***, за сумата от 150000 евро, представляваща дължима главница по Договор за залог върху вземане с нотариално заверени подписи на страните с рег.№3355/14.09.2022г. на Нотариус с рег.№11 на РНК.

Във въззивната частна жалба, се поддържа, че разпореждането е незаконосъобразно, неправилно и необосновано. Оспорват се изводите на съдът, че е налице отрицателна предпоставка по смисъла на чл.411, ал.2, т.4 от ГПК, като се поддържа, че извършената от РС Варна справка в НБД “Население“ е ирелевантна, а е следвало да се направи проверка, чрез сектор “Миграция“ при ОД на МВР, тъй като длъжника е със статут на продължително пребиваващ в Р България гражданин на ЕС.

Съдът, след като обсъди доводите на заявителя и прецени доказателствата по делото, намира за установено от фактическа и правна страна, следното:

Частната жалба е допустима, тъй като е подадена в срок, от надлежна страна, против подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество частната жалба е неоснователна, като съображенията за това са следните:

Съгласно разпоредбата на чл.411, ал.2, т.4 и т.5 от ГПК, заповед за изпълнение не може да бъде издадена, ако длъжникът няма постоянен адрес или седалище на територията на Република България или няма обичайно местопребиваване или място на дейност на

територията на Република България. В конкретния случай видно от ангажираните със задължението доказателства, а и от извършената от въззивният съд справка, чрез сектор "Миграция" при ОД на МВР, длъжника е със статут на продължително пребиваващ в България гражданин на ЕС със срок до *** като е адресно регистриран в ***. Въпросният статут на длъжника, по смисъла на Закон за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на европейския съюз, които не са български граждани и членовете на техните семейства, означава, че същият е трайно установен на територията на страната и адресната му регистрация, следва да се приравни на постоянен адрес за целите на чл.411, ал.2, т.4 от ГПК. Наред с това данните от публично достъпната информация в ТРРЮНЦ сочат, че длъжника е едноличен собственик на капитала и управител на "АЕ Пропъртис 2020" ЕООД, с ЕИК 206245909, което допълнително подкрепя изводът за това, че длъжникът има обичайно местопребиваване в страната.

С оглед горното следва извод, че е налице пречка по смисъла на чл.411, ал.2, т.4 и т.5 от ГПК за издаване на исканата заповед за изпълнение.

От друга страна обаче, в случая не са налице предпоставките визириани в чл.418, ал.2 от ГПК, според който незабавно изпълнение на издадената заповед за изпълнение чрез издаването и на изпълнителен лист се допуска само, ако представеният документ по чл.417 от ГПК е редовен от външна страна и ако удостоверява подлежащо на изпълнение вземане срещу длъжника.

В разглежданият казус, видно от данните по заявлението, молителят е претендирал издаване на заповед за изпълнение и допускане на нейното незабавно изпълнение, въз основа на документ по чл.417, т.3 от ГПК-договор за залог върху вземане с нотариално заверени подписи на страните. Тук е мястото да се посочи, че процесният документ не попада в категория на предвидените такива в чл.417, т.6 от ГПК, доколкото няма характеристиката да договорите за залог върху вещь уредени в чл.156-чл.160 от ЗЗД.

На следващо място съгласно разпоредбата на чл.417, т.3 от ГПК заявителя може да поиска издаване на заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист относно вземанията, съдържащи се в нотариален акт, спогодба или друг договор, с нотариална заверка на подписите, т.е. за парични вземания с настъпил падеж, удостоверени с изброени в цитираната норма документи. В настоящото производство се претендира заплащането на главница по договор за заем като заявителят се позовава на договор за залог върху вземане с нотариално заверени подписи на страните. Видно обаче от съдържанието на договора за залог е, че същият удостоверява единствено наличието на договор за заем за сумата от 150000 евро, като липсва описание на условията /клаузите/ при които е отпуснат заема, в частност кога настъпва падежа на задължението, т.е. на момента, от който заетата сума подлежи на връщането. В този смисъл договора за залог не удостоверява подлежащо на изпълнение задължение за заплащане на главница по договор за заем, тъй като не се установява, че към настоящият момент е настъпил падежа на задължението.

Следва да се отбележи още, че представеният препис от Договор за заем от ***, не попада сред документите изброени в чл.417, т.3 от ГПК, респективно не е годно несъдебно изпълнително основание и не може да послужи за издаване на заповед за незабавно изпълнение и изп.лист за вземането в претендирания размер.

С оглед горното и доколкото представения договор с нот.заверка на подписите, сам по себе си не удостоверява изискуемо и ликвидно вземане в претендираните размери, заявлението за издаване на ЗНИ и ИЛ е неоснователно и следва да бъде отхвърлено.

В заключение настоящият състав на въззивният съд намира, макар и по различни съображения, че първоинстанционният съд е постановил законосъобразно разпореждане, което следва да бъде потвърдено.

Така мотивиран, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Разпореждане №2627/20.01.2023г., постановено по ч.гр.д. №614/2023г. по описа на Районен съд Варна, с което е оставено без уважение подаденото от “Камм 2019“ ЕООД, с ЕИК 205638126 заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК и изпълнителен лист, срещу длъжника А. Е., с ЛНЧ *****, за сумата от 150000 евро, представляваща дължима главница по Договор за залог върху вземане с нотариално заверени подписи на страните с рег.№3355/14.09.2022г. на Нотариус с рег.№11 на РНК.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____